

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	VII K 10/20	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
1.1. Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
	A. S. (1)	w dniu 23 lipca 2018 roku w P., woj. (...), na klatce schodowej w budynku kamienicy na terenie posesji przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innym ustalonym mężczyzną, którego sprawę rozstrzygnięto w	

		<p>odrębnym postępowaniu, celem utrudnienia interweniującym funkcjonariuszom Policji z K. (...) w P. A. S. (2) i K. C. wykonanie czynności służbowej w postaci zatrzymania osoby poszukiwanej na podstawie listu gończego dopuścił się czynnej napaści w stosunku do funkcjonariuszy Policji wykonujących czynności związane z zatrzymaniem osoby poszukiwanej na podstawie listu gończego w ten sposób, że odpychał, szarpał za ubranie, groził pozbawieniem życia, pobiciem, szczuł psem, używał słów powszechnie uznanych za wulgarne i obelżywe, usiłował odebrać funkcjonariuszowi A. S. (2) zapasowy magazynek z amunicją, czym wyczerpał dyspozycję art. 223 § 1 kk w zb. z art. 226 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk</p>	
Przy każdym czynnie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
1. W dniu 23 lipca 2018 r. funkcjonariusze K. w P. asp. A. S. (2) oraz st. sierż. K. C. pełnili służbę patrolową na terenie miasta P. Około godz. 16:10 jadąc oznakowanym radiowozem na ulicy (...) zauważyli R. W. – poszukiwanego listem gończym. Na widok policjantów mężczyzna podjął ucieczkę. Biegł	<p>Zeznania świadka A. S. (2)</p> <p>Zeznania świadka K. C.</p> <p>Notatka urzędowa</p>	<p>4v-5, 115v-116</p> <p>6v, 116-116v</p> <p>2</p>	

w kierunku kamienicy przy ulicy (...). Kierujący radiowozem A. S. (2) zatrzymał pojazd przed klatką schodową kamienicy, gdzie wbiegł poszukiwany mężczyzna. Funkcjonariusze Policji udali się za nim, sprawdzali korytarze, skąd są wejścia do poszczególnych mieszkań. W tym czasie na klatce schodowej pojawili się dwaj inni mężczyźni tj. D. Z. i A. S. (1). Byli z psem rasy zbliżonej do owczarka niemieckiego. Pies nie miał kagańca, ani smyczy. Mężczyźni zagroźli przejście i zaczęli szcuć funkcjonariuszy Policji psem, a nadto ubliżali im wyzywając słowami wulgarnymi „pie....ne ch... je, ku...wy”, szarpali funkcjonariuszy za mundury, próbowali zadawać kopnięcia, przy czym próby te były odpierane. Nie reagowali na polecenia policjantów. A. S. (1) próbowali odebrać A. S. (2) magazynek z amunicją przy pasie, aby mu to uniemożliwić funkcjonariusz użył wobec napastnika pałki służbowej. Sytuacja była bardzo dynamiczna. Pies próbował ugryźć funkcjonariuszy, czemu ci zapobiegli odsuwając zdecydowanie nogą, a nawet kopiąc atakujące zwierzę. Pies uciekł.

<p>2. D. Z. i A. S. (1) zostali wyprowadzeni przed kamienicę. Mężczyźni nadal zachowywali się agresywnie, tj. wyzywali ich, grozili pobiciem i pozbawieniem życia. Do napastników dołączył M. T.. Policjanci wezwali wsparcie, zatrzymanie atakujących było bowiem utrudnione, ponieważ każdy z mężczyzn podejmował czynności utrudniające zatrzymanie kolejnego poprzez szarpanie i odpychanie funkcjonariuszy Policji. Funkcjonariusze Policji użyli wobec mężczyzn środków przymusu bezpośredniego w postaci siły fizycznej, ręcznego miotacza gazu, pałki służbowej. W trakcie oczekiwania na posiłki do policjantów i zatrzymanych (na klatce) napastników podeszła A. Z., matka D. Z.. Przeszkadzała w interwencji, próbowała udaremnić zatrzymanie syna, zachowywała się w sposób naruszający dobra prawne funkcjonariuszy Policji, podobnie jak M. T..</p> <p>3. Zachowania M. T. i A. Z. oraz D. Z. w stosunku do funkcjonariuszy Policji poddano ocenie prawnej w sprawie (...) Sądu (...) w P. (...). Wyrok w powołanej sprawie jest prawomocny.</p>	<p>Zeznania świadka A. S. (2)</p> <p>Zeznania świadka K. C.</p> <p>Notatka urzędowa</p> <p>Odpis wyroku w sprawie (...) SR w/m</p>	<p>4v-5, 115v-116</p> <p>6v, 116-116v</p> <p>2</p> <p>134-135</p>	
<p>4. Na miejsce przyjechały inne patrole, w których</p>	<p>1/Zeznania świadka</p>	<p>1/6v-7, 116-116v</p>	

<p>byli funkcjonariusze Policji K. Z., A. K., M. L., Z. S. oraz A. R.. Udzielono funkcjonariuszom A. S. (2) i K. C. wsparcia, co umożliwiło zatrzymanie mężczyzn. Podczas zatrzymania mężczyźni stawiali opór, szarpali się, próbowali wzajemnie sobie pomóc, aby udaremnić zatrzymanie. Podczas zatrzymania mężczyznom założono kajdanki na ręce trzymane z tyłu i doprowadzono do radiowozu i przewieziono do K. (...) w P. do dalszych czynności, w tym przeprowadzenia procedury legitymowania.</p>	<p>K. C. 2/Zeznania świadka A. S. (2) 3/Notatka urzędowa 4/ Częściowo zeznania świadka K. Z. 5/ Częściowo zeznania świadka A. K. 6/ Częściowo zeznania świadka M. L. 7/ częściowo zeznania świadka A. R. 8/ częściowo zeznania świadka Z. S.</p>	<p>2/4v-5, 115v-116 3/ 2 4/ 170v, 64v akt (...), 265-265v akt (...) 5/ 171, 267 akt (...) 6/ 171v, 267v-268 akt (...) 7/ 190v-191, 266-267 akt (...) 8/ 191, 67v akt PR 1 Ds. (...).2018, 264v-265 akt (...)</p>	
<p>5. A. S. (1) nie cierpi na chorobę psychiczną ani upośledzenie umysłowe. Jest uzależniony od alkoholu. W dacie czynu miał zachowaną zdolność jego rozumienia oraz kierowania swoim postępowaniem. A. S. (1) może prowadzić samodzielną i rozsądną obronę.</p>	<p>Opinia biegłych psychiatrów</p>	<p>56</p>	
<p>6. A. S. był uprzednio wielokrotnie karany.</p>	<p>Karta karna</p>	<p>25-27, 88-92</p>	
<p>1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Oskarżony</p>	<p>Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)</p>	

Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
2. OCena DOWOdów			
2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
	<p>Zeznania świadka A. S. (2)</p> <p>Zeznania świadka K. C.</p>	<p>Zeznaniom wskazanych świadków należy przyznać walor wiarygodnych. Świadcowie to zarazem osoby pokrzywdzone w tej sprawie. Rzecz w tym, iż czyn popełniony na szkodę wskazanych pozostaje w bezpośrednim związku z obowiązkami służbowymi podejmowanymi przez funkcjonariuszy Policji. Trudno wskazać racjonalny powód, dla którego pokrzywdzeni mieli relacjonować o podejmowanych zadaniach służbowych własnych a równocześnie poczynaniach oskarżonego oraz innych osób wymierzonych przeciwko pokrzywdzonym. Relacje te są stanowcze, konsekwentne, wzajemnie korespondujące. Tuż po zdarzeniu przebieg czynności został utrwalony poprzez sporządzenie notatki urzędowej. O dynamice zdarzenia oraz podkreślanym natężeniu</p>	

		ataków ze strony oskarżonego i innych mężczyzn i trudnościach w opanowaniu sytuacji, powstrzymaniu mężczyzn niech świadczy fakt wieloosobowego wsparcia, asysty innych funkcjonariuszy Policji.	
	<p>Zeznania świadka K. Z.</p> <p>Zeznania świadka A. K.</p> <p>Zeznania świadka M. L.</p> <p>Zeznania świadka A. R.</p> <p>Zeznania świadka Z. S.</p>	<p>Zeznania wskazanych świadków należy ocenić pozytywnie. Mają one jednak w sprawie charakter pomocniczy, wskazują zgodnie na bezsporny fakt wieloosobowej asysty funkcjonariuszy Policji podczas czynności zatrzymania oskarżonego oraz innych osób i przewiezienie do K. (...) w P..</p>	
	Karta karna	Dowód z dokumentu, nie budzący wątpliwości co do autentyczności, ani rzetelności.	
	Opinia biegłych psychiatrów	Opinia biegłych psychiatrów jest jasna, pełna, wewnętrznie niesprzeczna, traktuje o aktualnym stanie zdrowia oskarżonego, jego poczytalności w dacie czynu i zdolności do realizacji prawa do obrony w toku postępowania. Pochodzi od osób fachowych i bezstronnych. Wnioski opinii należy podzielić.	
2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów			

(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
	Wyjaśnienia oskarżonego	<p>Oskarżony nie przyznał się do winy, zaprzeczył atakowi na funkcjonariuszy Policji, wskazując na pokrzywdzenie własnej osoby, doznanie obrażeń, wskazując na funkcjonariusza A. S. (2) jako sprawcę obrażeń. O ile dokumentacja medyczna (tzw. obdukcja) wskazuje na obrażenia oskarżonego jakich miał doznać w dniu 23.07.2018r., to okoliczności te nie przesądzają za rzeczowością i prawdziwością przekazu oskarżonego. Wyjaśnienia oskarżonego w zakresie w jakim wskazują na nieuzasadniony atak ze strony funkcjonariusza Policji, działanie bez powodu wypadają niewiarygodnie jako nieprawdopodobne.</p> <p>Trudno bowiem zracjonalizować takie działanie funkcjonariusza, jak opisuje oskarżony, podejmowane w miejscu i czasie dającym sposobność obserwacji przez osoby trzecie, a po stronie funkcjonariusza rodzące niebezpieczeństwa</p>	

wdrożenia postępowania skutkującego, bądź to postępowaniem karnym, bądź co najmniej dyscyplinarnym i ryzykiem wydalenia ze służby doświadczonego zawodowo funkcjonariusza Policji. Ponadto zestawiając wyjaśnienia oskarżonego z zeznaniami świadków – pokrzywdzonych, a w szczególności świadka A. S. (2) wskazać należy, iż świadek nie kwestionuje używania wobec A. S. (1) środków przymusu bezpośredniego, przeciwnie wprost o tym wspomina, mówiąc tak o sile fizycznej, ręcznym miotaczu gazu, pałce służbowej oraz okolicznościach ich użycia. Po trzecie, z zawiadomienia A. S. (1) prowadzono postępowanie przygotowawcze mające na celu zweryfikowanie ewentualnych nieprawidłowości w poczynaniach interweniujących funkcjonariuszy, a pokrzywdzonych w sprawie przedmiotowej. Efektem postępowania prowadzonego za sygn. akt (...) Prokuratury Rejonowej w T. (...) jest prawomocne postanowienie z dnia 30.04.2019 roku o umorzeniu śledztwa w sprawie o czyn z art. 231 § 1 kk w zb. z art. 157 § 1 kk w zb. z art. 157 § 2 kk w zw.

		z art. 11 § 2 kk na szkodę A. S. (1) i D. Z..	
	Wyjaśnienia i zeznania świadka D. Z.	Świadek zaprzeczył aby tan ona jak i oskarżony A. S. (1) mieli wówczas psa, zaprzeczył aby oskarżony używał słów wulgarnych, szarpał policjantów, groził pozbawieniem życia, albo próbował zabrać funkcjonariuszowi magazynek, bądź deklarował, iż o takich okolicznościach nie słyszał. Wskazał, analogicznie jak oskarżony, na inicjatywę po stronie funkcjonariuszy Policji, podkreślając, iż tak on, jak i oskarżony działali w własnej obronie. Takie oświadczenia są nie do pogodzenia z wiarygodnym materiałem dowodowym – z naciskiem na zeznania świadków A. S. (2) oraz K. C., o czym już wspomniano.	
	Wyjaśnienia i zeznania świadka M. T.	Zeznania wskazanego świadka sugerują pokrzywdzenie oskarżonego, atak funkcjonariuszy Policji na jego osobę, z jednoczesnym kwestionowaniem aby oskarżony A. S. (1) zachowywał się niewłaściwe wobec interweniujących. Taka retoryka jest nie do pogodzenia z wiarygodnym materiałem dowodowym, z przyczyn wyżej już wskazanych.	

	Zeznania świadka A. Z.	Niczego do sprawy nie wnoszą zeznania wskazanego świadka, zasadniczo z tego powodu, iż świadek była nie tylko obserwatorem, ale także czynnym uczestnikiem fragmentu (wyłącznie) zajścia, tej jego fazy, która rozegrała się przed budynkiem. Siłą rzeczy świadek nie ma wiedzy co do przebiegu zdarzenia jakie rozegrało się wewnątrz budynku.	
	Zeznania świadka M. M.	Zeznania wskazanego świadka nie wnoszą niczego istotnego do sprawy. M. M. nie była świadkiem zdarzenia. Relacja świadka traktuje o fakcie pobytu oskarżonego w K. w/m w związku z zatrzymaniem oraz wskazuje na obrażenia oskarżonego. Co do okoliczności ich powstania świadek podkreśla, iż wiedza ta zasadza się na opowiadaniu oskarżonego.	
	Zeznania świadka S. M. Zeznania świadka K. K.	Niczego nie wnoszą do sprawy zeznania wskazanych świadków, nie czyniono na ich podstawie ustaleń faktycznych	
3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	

#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem		A. S. (1)
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
<p>Oskarżony stoi przed zarzutem popełnienia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 223 § 1 kk w zb. z art. 226 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.</p> <p>Przedmiotem czynności wykonawczej czynów zabronionych określonych art. 223 § 1 kk, art. 226 § 1 kk jest funkcjonariusz publiczny lub osoba mu przybrana do pomocy. Sposobem działania sprawcy w przypadku występkę z art. 226 § 1 kk jest znieważenie funkcjonariusza publicznego podczas i w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych. Zgromadzone dowody wskazują na kierowanie pod adresem pokrzywdzonych słów wulgarnych, obelżywych, bo określenia: „wy ku..y, pier....ne ch..e, wypier...ać” są powszechnie za takie uznane. Wypowiedane przez oskarżonego słowa skierowane były do funkcjonariuszy policji, a zgodnie z art. 115 § 13 pkt. 7 k.k. funkcjonariuszem publicznym jest</p>			

funkcjonariusz powołany do ochrony bezpieczeństwa publicznego i nie ma wątpliwości, że policja należy do kręgu tych organów. Interwencję podejmowali umundurowani funkcjonariusze, a zatem nie sposób kwestionować świadomość oskarżonego działania przeciwko funkcjonariuszom Policji.

Przechodząc do występku przewidzianego w art. 223 § 1 kk, czynną napaścią jest działanie zmierzające do wyrządzenia krzywdy funkcjonariuszowi publicznemu, np. w postaci naruszenia nietykalności cielesnej lub uszkodzenia ciała, chociażby cel ten nie został osiągnięty, np. zamachnięcie się na niego w celu zadania ciosu nożem. Jest ona dokonana niezależnie od tego, czy pokrzywdzonemu została wyrządzona krzywda (A. Gubiński, Zasady prawa karnego, Warszawa 1974, s. 201). Znamię to jest wyczerpane nawet, gdy nie doszło do naruszenia nietykalności cielesnej, ale jest wyczerpana także wówczas, gdy nie doszło nawet do jej naruszenia, przy czym wystarczające jest samo działanie w kierunku naruszenia tej nietykalności (E. Pływaczewski, Przestępstwo..., s. 69; tenże, [w:] Górniok, Kodeks karny, 2006, s.

732). Karalność czynnej napaści uzależniona jest od dokonania jej wspólnie i w porozumieniu z inną osobą lub przy użyciu broni palnej, noża lub innego podobnie niebezpiecznego przedmiotu albo środka obezwładniającego.

Odnosząc to do realiów przedmiotowej sprawie, w pierwszej kolejności wskazać należy na działanie oskarżonego wspólnie i w porozumieniu z inną osobą – tutaj D. Z.. Działanie w warunkach współsprawstwa cechuje dwa elementy, tj. ma miejsce w sytuacji, gdy sprawcy działają zarówno wspólnie, jak i w porozumieniu; oba te elementy muszą wystąpić kumulatywnie. Porozumienie może być zawarte w sposób wyraźny albo dorozumiany. Pierwsza forma zachodzi wówczas, gdy sprawcy wcześniej lub najpóźniej w momencie rozpoczęcia czynnej napaści uzgodnili jej dokonanie, a druga ma miejsce wówczas, gdy sygnalizują wolę wspólnego działania przez gesty. Sprawcy muszą świadomie dążyć do tego samego celu, realizować go wspólnymi siłami i na podstawie wspólnego porozumienia. Zasadnie SN podniósł, że: "Istotą współsprawstwa (...) jest oparte na porozumieniu wspólne działanie co najmniej dwóch osób, z których każda

obejmuje swym zamiarem
urzeczywistnienie
wszystkich określonych
przedmiotowych znamion
czynu przestępnego.
Obiektywnym elementem
współsprawstwa jest nie
tylko wspólna (w
sensie przedmiotowym)
realizacja znamion
określonej w
odpowiednim przepisie
tzw. czynności
czasownikowej, lecz także
taka sytuacja, która
charakteryzuje się tym,
że czyn jednego
współsprawcy stanowi
dopełnienie czynu
drugiego współsprawcy
albo popełnione
przestępstwo jest
wynikiem czynności
przedsięwziętych przez
współsprawców w ramach
dokonanego przez nich
podziału ról w przestępnej
akcji. Natomiast
subiektywnym
elementem, a zarazem
warunkiem koniecznym
współsprawstwa jest
porozumienie,
oznaczające nie tylko
wzajemne uzgodnienie
przez wszystkich
współsprawców woli
popełnienia przestępstwa,
lecz także świadome
współdziałanie co
najmniej dwóch osób
w akcji przestępnej.
Porozumienie to jest tym
czynnikiem
podmiotowym, który łączy
w jedną całość wzajemnie
dopełniające się
przestępne działania kilku
osób, co w konsekwencji
pozwala przypisać każdej

z nich również i tę czynność sprawczą, która przedsięwzięła inna osoba współdziałająca świadomie w popełnieniu przestępstwa" (wyr. SN z 24.5.1976 r., Rw 189/76, OSNKW 1976, Nr 9, poz. 117). W realiach przedmiotowej sprawy działania oskarżonego A. S. (1) oraz D. Z. były zsynchronizowane tak co do miejsca i czasu, każdy z napastników wykazywał się aktywnością, co dodatkowo przemawia za uznaniem działania w porozumieniu.

Jak już zaznaczono karalna czynna napaść realizuje się przez działanie wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, bądź przy użyciu broni palnej, noża lub innego podobnie niebezpiecznego przedmiotu albo środka obezwładniającego. W orzecznictwie przyjmuje się, że "Pies określonej rasy (a więc wymieniony w rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z 15.12.1998 r. w sprawie wykazu ras psów uznanych za agresywne oraz warunków wydawania zezwoleń na utrzymanie psa takiej rasy, Dz.U. Nr 159, poz. 1051 ze zm.), a także oczywiście pies niezaliczony wprawdzie do psów uznawanych za agresywne, ale który ze względu na swą dużą, silną budowę oraz takie

cechy jak agresywność, zjadłość i nieustępliwość może być użyty jako środek do obehwładnienia pokrzywdzonego, gdyż może spowodować, że ta osoba będzie bezwładna, bezsilna, pozbawiona swobody ruchów. Temu przecież ma służyć użycie środka obehwładniającego, a szczucie takiego psa to ewidentny przykład takiego właśnie działania (wyr. SA w Lublinie z 9.12.2002 r., II AKa 306/02, WPP 2003, Nr 3, s. 150 z aprobującą glosą M. Siwka, WPP 2003, Nr 3, s. 150–157). Uwagi te są o tyle istotne w realiach tej sprawy, bo w świetle zgromadzonych dowodów, oskarżony działając wspólnie i w porozumieniu z D. Z. szczuli pokrzywdzonych psem rasy przypominającej owczarka niemieckiego, przy czym zauważyć należy, iż sytuacja rozegrała się na klatce schodowej i korytarzu kamienicy, a zatem w miejscu ograniczonej możliwości przeciwstawienia się atakowi psa. Tylko zdecydowane działania pokrzywdzonych, odepchnięcia psa nogą, wręcz kopnięcie zapobiegło pogryzieniu przez psa, co było realne nie tylko z uwagi na szczucie psa, ale też dynamiczną, nerwową atmosferę w jakiej rozgrywało się zdarzenie.

Podsumowując, oskarżony działając wspólnie i w porozumieniu z D. Z. poprzez odpychanie, szarpanie za funkcjonariuszy Policji za ubranie, szczucie psem, a nadto grożenie pozbawieniem życia, pobiciem zrealizował także znamiona występku z art. 223 § 1 kk.

Wina oskarżonego została udowodniona. Oskarżony działał umyślnie w zamiarze bezpośrednim. Czyn ten cechuje nadto znaczny stopień społecznej szkodliwości.

Oskarżony jest osobą zdatną do zawinienia, ze względu na wiek, jak i poczytalność. Ocena ta jest uzasadniona w szczególności w obliczu wniosków opinii biegłych psychiatrów. Oskarżony jest zdolny do rozpoznania bezprawności swojego czynu, znajduje się w sytuacji, która nie wyklucza możliwości dania posłuchu normie prawnej. W realiach tej sprawy nie zachodzą okoliczności wyłączające bezprawność czynu oskarżonego lub jego winę.

#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
---	--	--	--

Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej	
<p>Oskarżyciel publiczny stawia tezę o chuligańskim charakterze zarzucanego oskarżonemu czynu. Jednym z elementów definicji o chuligańskim charakterze czynu jest wymóg działania publicznego. Publicznym jest działanie w miejscu dostępnym dla bliżej nieokreślonej liczby osób albo w sposób publiczny, np. za pośrednictwem prasy, mediów. Jak stwierdził SA w Łodzi w wyr. z 8.10.2015 r. (II AKa 178/15, Legalis) "działanie w miejscu publicznym to nie to samo, co działanie publicznie, gdyż nawet, gdy w większości przypadków oba te pojęcia będą łącznie charakteryzować zachowanie sprawcy, to nie można wykluczyć krzyżowania się ich zakresów z uwagi na niepowtarzalne okoliczności faktyczne rozpoznawanego przypadku (sprawy)". W realiach tej sprawy, zasadniczą część zdarzenia, a to czynna napaść na funkcjonariuszy Policji rozegrała się w budynku kamienicy, na klatce schodowej i korytarzu. Materiał dowodowy nie wskazuje, aby zdarzenie to było obserwowane przez co</p>	

<p>najmniej jedną osobą. Nie ma świadków tej fazy zdarzenia, poza jego uczestnikami. Stąd też koncepcja o chuligańskim charakterze czynu budzi zastrzeżenia.</p>			
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
<p>Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania</p>			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
<p>Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania</p>			
#	3.5. Uniewinnienie		
<p>Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia</p>			
<p>4. KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie</p>			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się	Przytoczyć okoliczności

		do przypisanego czynu	
A. S. (1)	1		<p>Kara 1 roku pozbawienia wolności jest adekwatna do stopnia winy i społecznej szkodliwości zarzucanego oskarżonemu czynu, a uwzględnia jako okoliczności obciążające uprzednią jego karalność. Sąd nie znalazł okoliczności łagodzących. W ocenie Sądu w przypadku oskarżonego nie można zastosować instytucji probacyjnej warunkowego zawieszenia wykonania kary. Sprzeciwia się temu brzmienie art. 69 kk. Zgodnie bowiem z treścią tego przepisu, sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze nieprzekraczającym roku, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa nie był skazany na karę pozbawienia wolności i jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa (§ 1). Nadto sąd warunkowo zawieszając wykonanie kary, bierze pod uwagę przede wszystkim postawę sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, dotychczasowy sposób życia oraz zachowanie się po popełnieniu przestępstwa (§ 2). Innymi słowy, na warunkowe zawieszenie wykonania</p>

			<p>orzeczonej kary zasługują jedynie sprawcy, wobec których orzeczono karę w określonym wymiarze ale zasadniczo co, do których istnieje pozytywna prognoza resocjalizacyjna na przyszłość. Dotychczasowa postawa i sposób życia muszą zatem wskazywać na to, że mimo niewykonania kary zostaną osiągnięte cele kary, a w szczególności, iż sprawca nie powróci ponownie na drogę przestępstwa. W przedmiotowej sprawie brak jest przesłanek pozwalających w sposób przekonujący i wiarygodny budować przypuszczenie, iż w wypadku warunkowego zawieszenia kary w stosunku do oskarżonego, cele kary zostałyby osiągnięte. Ponadto uprzednia karalność (na datę popełnienia czynu w tej sprawie) na karę pozbawienia wolności przekreśla sięgnięcie po dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia wykonania kary.</p>
<p>5. <i>1Inne</i> ROZSTRZYGNIECIA ZAwarte w WYROKU</p>			
<p>Oskarżony</p>	<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>
<p>7.6. inne zagadnienia</p>			

<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>		
<p>W przedmiocie wynagrodzenia obrońcy ustanowionego oskarżonemu z urzędu orzeczono na podstawie § 4 ust. 2 i 3, § 17 ust. 2 pkt 3 i § 20 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03.10.2016 r. roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu, z uwzględnieniem terminów rozpraw z udziałem obrońcy oraz stawkę podatku vat.</p>		
<p>7. Koszty procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
	<p>W oparciu o art. 626 § 1 kpk w zw. z art. 618 § 1 kpk, art. 616 § 2 kpk, art. 627 kpk Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa:</p>	

a/ tytułem zwrotu wydatków związanych z udziałem w sprawie kwotę 70 zł obejmującą:

- opłatę przewidziana za udzielenie informacji z rejestru skazanych w wysokości 30 zł,

- ryczał za doręczenia korespondencji w postępowaniu przygotowawczym oraz sądowym – łącznie 40 zł (§ 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym / Dz. U. Nr 108, poz. 1026 z późn. zm./),

b/ opłatę w wysokości 180 złotych – ustaloną na podstawie art. 2 ust 1 pkt 3 w zw. z art. 2 ust. 2 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983 roku, Nr 49, poz. 223 z późn. zm.).

Zwolniono oskarżonego od wydatków ponad kwotę 70 złotych, oskarżony świadczy wprawdzie pracę za wynagrodzeniem, to jego wysokość oscyluje na poziomie nieznacznie powyżej minimalnego wynagrodzenia za pracę. Oskarżony posiada nadto zobowiązania alimentacyjne.

Okoliczności te ujmowane łącznie uzasadniają ocenę,

	iz obciazenie oskarzonego kosztami sadowymi w pelnej kwocie bylyby zbyt uciagliwe tak dla zainteresowanego, jak i jego rodziny.
6. 1Podpis	